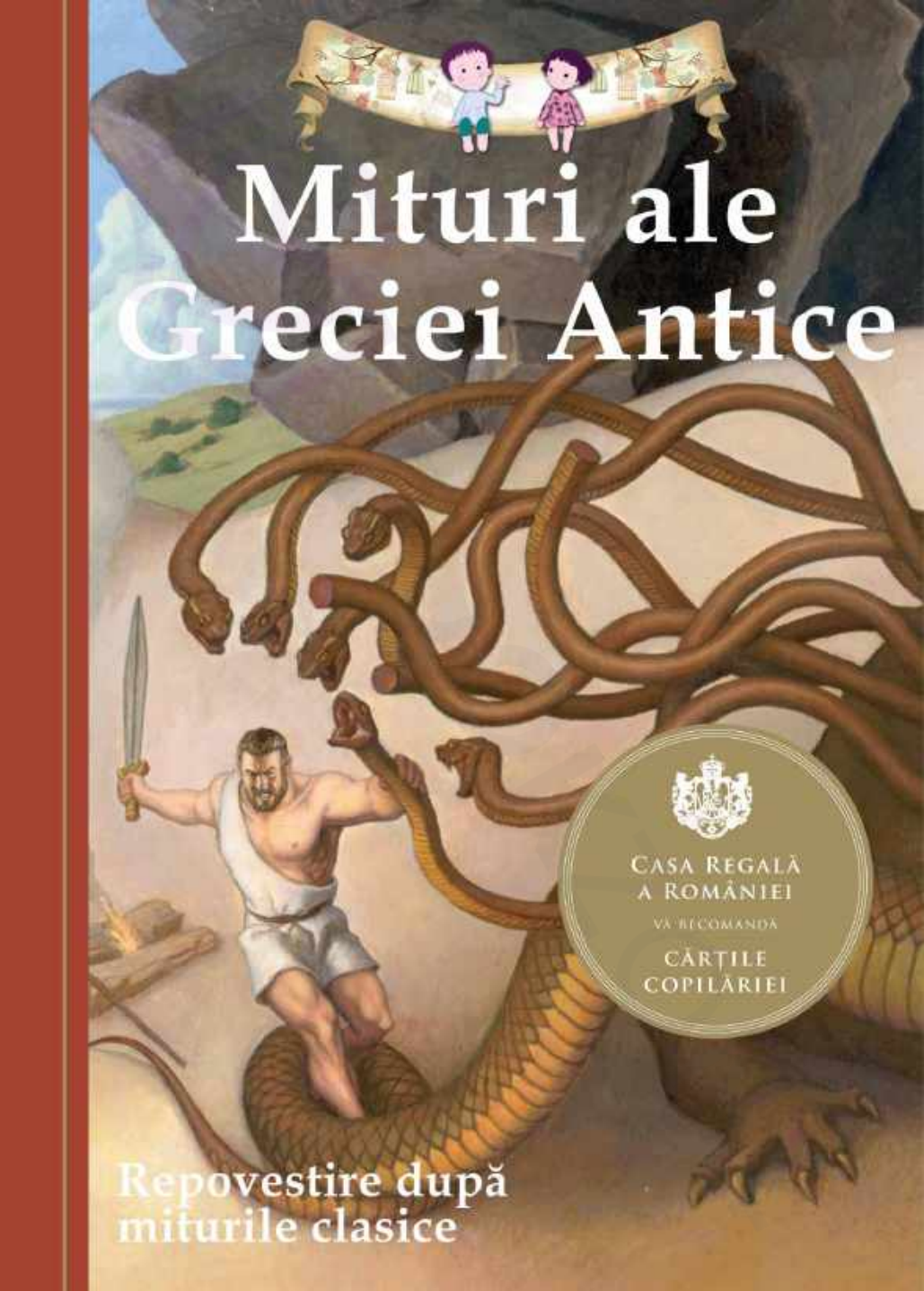

Mituri ale Greciei Antice

CASA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după
miturile clasice

CUPRINS

Introducere în lumea zeilor	7
-----------------------------	---

CAPITOLUL 1

Războirea zeilor	16
------------------	----

CAPITOLUL 2

Demetra și Persefona	24
----------------------	----

CAPITOLUL 3

Heracle	31
---------	----

CAPITOLUL 4

Pandora	39
---------	----

CAPITOLUL 5

Echo și Narcis	44
----------------	----

CAPITOLUL 6

Orfeu și Euridice	50
-------------------	----

CAPITOLUL 7

Pygmalion și Galateea	55
-----------------------	----

CAPITOLUL 8

Iason și Lâna de Aur	61
----------------------	----

CAPITOLUL 9

Perseu 79

CAPITOLUL 10

Tezeu și Minotaurul 91

CAPITOLUL 11

Dedal și Icar 102

CAPITOLUL 12

Phaeton și Apollo 108

CAPITOLUL 13

Regele Midas 117

CAPITOLUL 14

Atalanta 124

CAPITOLUL 15

Pegas și Belerofon 143

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 152

Notă către părinți și educatori

de Arthur Pober, doctor în educație 156

CAPITOLUL 1

Războirea zeilor

Grecii au un mit despre cele întâmplate cu mult înainte de nașterea zeilor. Ei credeau că, la început, nu exista altceva decât un întuneric de nepătruns și o liniște deplină. Chaos, care reprezenta nimicnicia și confuzia, domnea asupra Noptii. Noaptea stăpânea deopotrivă pământul și ținuturile din adâncuri, aflate sub stăpânirea lui Erebos. Nimic altceva nu exista în întreg universul. Totul era beznă, vid și tăcere. Totodată nu existau hotare.

Apoi, dintr-un loc necunoscut, Iubirea a inundat universul. Ea a adus cu sine Lumina și Ziua. Cerul s-a făcut albastru în Lumină și s-a

umplut de stele Noaptea. Iubirea a adus vântul, ploaia, tunetul și fulgerul. Astfel, au luat ființă două stranii și gigantice făpturi: Gheea, Pământul-Mamă, și Uranus, Cerul-Tată. Aceștia au dat naștere unor monștri imenși încă și mai neobișnuiți.

Primii nu purtau niciun nume. Fiecare avea însă câte cincizeci de capete și câte o sută de brațe. Aveau forța unui cutremur, avântul unui uragan, iar răsuflarea lor era aidoma unui vulcan. Aceste arătări cutreierau de-a lungul și de-a latul pământului, urcând munții și scufundându-se în adâncurile mărilor. Însă, într-o zi, nemaisuportând să-i vadă la față, Uranus i-a trimis pe toți în adâncurile pământului.

A doua serie de monștri au fost Ciclopții. Fiecare avea câte un ochi imens chiar în mijlocul frunții. Uranus nu i-a îndrăgit nici pe aceștia, însă i-a lăsat să umble liberi, atâta vreme cât nu-i ieșeau în cale.

Ciclopilor le-au urmat Titanii, care erau deosebit de forțoși și de inteligenți. Cel mai

istet și mai puternic dintre toți Titanii era o făptură numită Cronos.

Cronos avea o mulțime de fii și de fiice împreună cu soția lui, Rhea. Deși era atotputernic, îi era mereu teamă de un singur lucru. Îi fusese prevestit că, într-o zi, unul dintre fiii săi îl va înfrânge. De aceea, ori de câte ori i se năștea un băiat, Cronos îl întemnița pe loc. Rhea îl implora să nu facă asta, însă el nu-i dădea ascultare.

Când i-a dat naștere celui de-al șaselea fiu, Rhea a reușit să-și păcălească soțul. Nu i-a spus că a născut și l-a trimis în secret pe fiul lor, pe care l-a numit Zeus, pe o insulă din apropiere.

Zeus a crescut și a devenit un zeu puternic. Într-o bună zi și-a vizitat bunica, pe Gheea, care i-a povestit despre cei cinci frați ai săi întemnițați de Cronos.

Zeus s-a mâniat pe tatăl său și, după ce Gheea i-a spus unde să-și caute tatăl, s-a dus imediat la el și i-a cerut să-i elibereze frații. La

început, Cronos a refuzat. Dar, cum Gheea i s-a alăturat lui Zeus, n-a mai avut de ales și a fost nevoit să le dea ascultare.

Curând după aceea, Zeus și-a adunat laolaltă frații și surorile și le-a spus:

— Trebuie să ne ridicăm împotriva lui Cronos și a celorlalți Titani. Sunt fără inimă și nu-și dau seama cum ar trebui să fie rânduită această lume. Dar eu îmi dau prea bine seama.

— Și ce-ar trebui să facem? a întrebat unul dintre frații lui.

— Cronos e atotputernic, a adăugat una dintre surori.

Zeus avea nevoie de unele sfaturi, așa că s-a dus la doi dintre frații tatălui său, Atlas și Prometeu, care erau și ei nemulțumiți de felul în care Cronos conducea lumea.

— Cum aş putea să-l înving pe Cronos? i-a întrebat Zeus pe cei doi Titani.

— Eliberează-i din adâncuri pe cei fără de nume, pe monștrii cu câte o sută de brațe și cincizeci de capete, a spus Prometeu. Ei au

puterea tunetului, a fulgerului, a cutremurului și a vulcanului. Atlas, frate, nu-i așa că am dreptate?

Însă Atlas a răspuns:

— Nu-mi doresc să iau parte la niciun fel de război împotriva lui Cronos.

Apoi a plecat.

— Vei regreta într-o zi, a strigat Zeus în urma lui.

— Fă ceea ce ți-am spus și astfel îl vei putea învinge pe Cronos! a continuat Prometeu.

Așa că Zeus a făcut întocmai. I-a eliberat pe cei fără de nume, monștrii cu câte o sută de brațe și cincizeci de capete, din adâncurile pământului și, împreună cu aceștia, cu frații și surorile lui, a pornit un lung și cumplit război împotriva Titanilor.

Marea s-a izbit de țărmuri, pământul s-a cutremurat, munții s-au clătinat, tunetele au răsunat asurzitor, fulgerele au lovit într-un mod înspăimântător. Aerul era tot numai